

SCENA

P L A S T Y C Z N A

LESZKA MAŃZIKA

PREZENTACJE SZTUKI
SAKRALNEJ - TORUŃ 2002

SCENA PLASTYCZNA KUL LESZKA MĄDZIKA

Teatr autorski. Powstał w 1969 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Znany w całym świecie. Laureat prestiżowych międzynarodowych nagród teatralnych. Stworzył kilkanaście bezsłownych przedstawień składających się z precyzyjnie rzeźbionych światłem obrazów plastycznych. Spektakle te były prezentowane w różnych zakątkach świata.

W obrębie współczesnej twórczości artystycznej Scena Plastyczna Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego stanowi nieporównywalny z niczym innym, w pełni oryginalny fenomen teatru obrazu, obdarzony niezwykłą siłą sugestywnego oddziaływania i docierania do głębi problemów, po powierzchni, których zazwyczaj poruszają się inni.

Wojciech Skrodzki

Ani jedna ręka nie poruszyła się do oklasku. Wrażenie jest przemożne, przytłaczające. Obrazy są za silne, obrazy, które podobnie jak mił, pokazują pierwotne sytuacje jakiegoś przedracjonalnego odczuwania świata.

Ewelina Preuss

„Hamburger Abendblatt” 1979 (Niemcy)

W swoich spektaklach Mądzik poszukuje sensu życia, jego forma wyrazu zatem schodzi głęboko, sonduje wnętrze psychiki i naszą podświadomość. Jego teatr posiada wiele metafizycznych elementów; można powiedzieć, że Mądzik tworzy metafizyczny świat w teatrze. Opisuje człowieka uwolnionego od dnia codziennego, człowieka dotykanego przez los w różnych sytuacjach życiowych. Źródła inspiracji dla Mądzika stanowią ikony, misteria i barok. Wśród ludzi, którzy wpłynęli na niego wymienię m.in. Ingmara Bergmana

Christian Ahlbom

„Vaasabladet” 1984 (Finlandia)

Mądzik w swoją twórczość wprowadza bardzo wiele elementów mistycznych i religijnych. Jego spektakle powstają ze świadomości opozycyjności dnia i nocy, z szacunku dla sfery „sacrum” i „profanum”, ale przede wszystkim ze świadomości, że byty nasze przejdą do innego, lepszego świata poprzez katharsis.

Andrzej Matynia

„Projekt” 1989

Wydać ostatnie „tchnienie” – oznacza: umrzeć. Jednak opowieść ta różni się znacznie od poprzednich, kładąc główny akcent nie na fizycznym rozpadzie ciała, lecz na wierze w ludzką nieśmiertelność, w istnienie duszy.)

Ks. Marian Lewko

„Tygodnik Powszechny” 1993

Teatr Mądzika polega na rytuale, ceremonii i fascynacji. Toteż niemożliwym jest opowiedzenie tego zjawiska, tychże fascynacji. Tworzą one jakby pochodł pojawiających się nieprawdopodobnych istot w scenerii całkowicie sennej.

Dominującym kolorem jest czerń. W zmieniającej się przestrzeni zauważymy ciało, czaszkę, tors, spojrzenie. Wyobrażamy sobie, że ręce chwytają się przedmiotów bardziej lub mniej widocznych, pieszczą je lub torturują; kilka podstawowych elementów marzenia – woda, ogień, ziemia – sprzęga się i roztopia w alchemii bólu życia, cierpienia ciała i krzyku duszy. Czas trwania tej podróży, podczas której nie pada ani jedno słowo jest bardzo krótki. Przenosi on nas jednak w archaiczne światy, do ciemnych katakumb atawistycznej, ponadczasowej pamięci.

Olivier Schmitt

„Le monde” 1993 Francja

7 października 2002 r.

godz. 20⁰⁰

Kościół Św. Jakuba, Toruń, Rynek Nowomiejski 6

„Droga”

Etiuda Sceny Plastycznej KUL

Leszka Mądzika

Występują: *Jarosław Figura, Paweł Laufer, Marcin Żminkowski,
Piotr Jaszczuk, Piotr Kulikowski*

Scenariusz
i reżyseria: **Leszek Mądzik**

8 października 2002 r.

godz. 17⁰⁰

Nowy budynek Duszpasterstwa Akademickiego Ojców Jezuitów
Toruń, ul. Piekary 24

**Spotkanie z twórcą Sceny Plastycznej KUL
Leszkiem Mądzikiem**

Skład i druk:
Toruńskie Zakłady Graficzne „ZAPOLEX” Sp. z o.o.
87-100 Toruń, ul. Gen. Sowińskiego 2/4
e-mail: zapolex@zapolex.pl